

Embedsmænd i Henseende til Maa den at ansætte Pensionerne, idet den sidstnævnte Lov har fastsat disse til visse Procent af Embedsindtægternes Gjennemsnitsbeløb i visse Aar, hvorimod det nærværende Lovudkast sætter Pensionerne til bestemte, efter en Classelnddeling ifølge den militaire Stilling afpassede Størrelser, saaledes at 20 Aars activ Tjeneste giver en vis Pension, at denne stiger med et fast Tillæg for hvert senere Aar i activ Tjeneste, og at Maximum opnaaes ved 40 Aars activ Tjeneste. Denne Afvigelse ansee vi for at være behørigen retfærdiggjort ved de Pag. 27 anførte Grunde; hvortil føies, at, saalange Uoverensstemmelse finde Sted imellem Lønningerne for Personer af samme Klasse, kan der ikke tilvelebringes Genhed i Pensionsvæsenet paa den i Loven af 5te Januar d. A. fulgte Wei. — Iøvrigt staaer Classedelingen i Forhold til Lønningerne, og Pensionerne sættes altsaa i et vist Forhold til de Sidste ved at ordnes efter den første. Lovgivningen kan da og saameget friere ordne disse Forhold, som Pensionberettigelsen hviler paa en løsere Grund og er mere indskrænket, og som det her for det Meste gjaelder om at forbedre Vedkommendes Bilkkaar.

Efter disse mere almindelige Uttringer om Lovens første Hovedgjenstand, henvende vi os til de enkelte Paragrapher i 1ste Capitel.

§ 1.

1) Om end en activ Tjenestetid af 20 Aar er tilbagelagt, bør den tjenstdygtige Mand ikke kunne paakaste Staten en Pensionssbyrde, hvilket dog vilde skee, naar f. Ex. en Underofficer, hvis Capitulation var udløben, og som ansaaes stiftet til at blive i Tjenesten, vægrede sig ved at overtage en ny Tjenestestilling. Vi antage det for at være Udcastets Mening, at Saadant ikke maa skee, naar det nævner „anden ham utilregnelig Marsag“; men for at det kan staae klarere, foreslaaes, at i 1ste og 2den Linie istedetfor „Alder og Svagelighed eller anden ham utilregnelig Marsag“ sættes „en ham utilregnelig Marsag, saasom Alder og Svagelighed, eller at Staten ikke længer har Brug for hans Tjeneste“.

2) Som Redactionsbemærkning indstilles, at i 2den Linie efter „erhverves“ maatte indskydes „af Militairetaternes Underclasser“.

3) Uoverensstemmende med Loven af 12te Februar 1849 § 20 regner § 1 de 20 Aar fra det fyldte 18de Aar, ligesom de Avancementsbestemmelser, som den 28de April 1842 bleve paabudne for Landmilitairetaten, havde fastsat, at Forfremmelse til Underofficer ikke maatte finde Sted under det 18de Aar. Imidlertid har det tilforn været Tilfældet, at saadan Ansættelse undertiden er skeet i tid ligere Alder, og i disse og lignende Tilfælde kan Tidsgrænsen i § 1 medføre, at Pensionens Erhvervelse skydes ud i Tiden, og at den (om end efter den i § 41 anden Passus fastsatte Undtagelse sjeldnere) derved kan tabes for Individet, som efter de hidtilværende Forhold vilde have havt Adgang til Pension. Men de, der maatte komme i saadant Tilfælde, vilde have fortrinligt Krav paa at nyde Godt af Udcastets § 6, forsaavidt ikke § 41 maatte aabne dem en bedre Stilling.

§ 2.

Efter det Forbillede, der forelaae i den kongelige Resolution af 27de December 1842 om Svætaten (Bilag A) er iærtsat en Deling af Staternes Underclasser i 6 Pensionssclasser, rettede efter den Paagjaeldendes Tjenestilling eller Tjenestegrad ved Afstedigelsen. Forsaavidt Detaillen af § 2 afviger fra den nævnte Resolution, har det sin Grund deels deri, at Flere, som denne har opført i 1ste Klasse, nu ere Embedsmænd, deels i nye Bestillingers Oprettelse og deels i den Forbindelse, hvori Udcastet har sat Bestemmelserne om Pensionsvæsenet og om Invalidforsørgelsen. Marineministeriet har saaledes paa vor Forespørgsel meddeelt, at Styrmænd og Proviansskrivere ikkun oppebære de for dem paa en Udvalget meddeelt Lønningsliste anførte Indtægter, saalænge de ere tilsvæ, og at, da de kun antages for et enkelt Logt, har Ministeriet, ved at optage dem i Udcastet, ikke saameget havt til Hensigt at skaffe dem en Adgang til Pension paa Grund af Tjenestetid, hvordom der efter Forholdene yderst sjelden kan blive Spørgsmaal, som at